

OK!

Cred că mai bine mi-aș nota câte ceva, fiin'că mi se întâmplă o chestie superciudată și nu știu:

1. cum mă cheamă
2. numele oricui altcuiva
3. unde mă aflu
4. cum am ajuns aici
5. unde locuiesc
6. câți ani am (sunt copil sau sunt doar scundă?)
7. nimic din ce-am făcut de când m-am născut
8. dacă-mi plac câinii sau îmi plac pisicile
9. dacă chiar cred că oamenilor le plac fie câinii, fie pisicile
10. ce scria pe cele unsprezece pagini rupte din acest carnet de notițe
11. de ce mi s-a întâmplat așa ceva
12. cât timp o să țină sau
13. ce ar trebui să fac mai departe.

Iată ce ȘTIU:

1. Sunt om.
2. Sunt fată.
3. Port o rochie neagră.
4. Port ciorapi negri.
5. Am părul lung și negru.
6. Se pare că-mi place negrul.
7. Am călcat recent într-o gumă de mestecat.
8. Am pielea albă, așa că vânătăile de pe mâna stângă se văd foarte bine.
9. Am un caiet, un creion și o praștie și atâta tot.
10. Sunt stângace.
11. Vorbesc engleza.
12. Pământul e rotund și se învâртеște în jurul Soarelui.
13. Se pare că-mi place numărul 13.

Mai târziu

Sunt într-un oraș care se cheamă Blackrock, după cum am aflat din ziar. Nu sunt convinsă că un oraș așa de mic chiar are nevoie de un ziar local. Păcat că nu-mi amintesc niciun alt oraș, ca să-l compar cu ăsta. Am văzut: două străzi, vreo cincisprezece clădiri și-n rest numai teren plin de praf. Aproape totul — natural sau făcut de mâna omului — are o nuanță de bej. Mai e și-o stație de autobuz. Două magazine. Un petic de iarbă care se vrea a fi un parc.

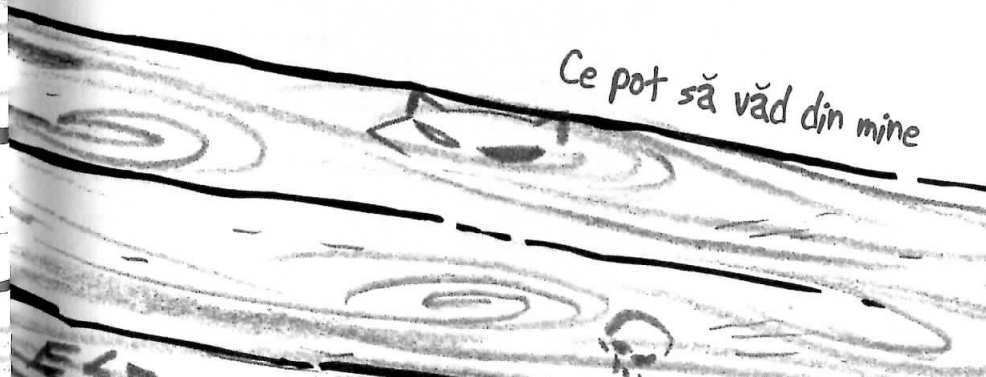
Pare un loc destul de liniștit și de pașnic, dar din cine știe ce motiv prefer să cred că mișună de pericole și mârșăvii secrete.

Nu-s sigură dacă asta spune mai multe despre Blackrock sau despre MINE.

În fine. Ce știi mai nou:

1. Nimic nu-mi pare cunoscut aici.
2. Nimeni din Blackrock nu pare să mă știe.
3. Mulți oameni din Blackrock cred că merită să te zgâiești la mine.
4. Cânilor necunoscuți nu le place întotdeauna să fie mângâiați.
5. Nu-mi plac câinii.
6. Nu găsești niciodată prin preajmă un Centru de Recuperare din Amnezie când ai nevoie de el.

Ce pot să văd din mine

7. Cineva și-ar putea face griji pentru mine, dar acel cineva nu e de găsit nicăieri.
8. Probabil că la noapte o să dorm pe străzi.
9. Mi-e foame.
10. Mâncarea costă bani.
11. N-am niciun ban.
12. Amnezia e nașpa de tot.
13. Poți să ieși amendă în Blackrock dacă folosești o praștie ca să amuzi trecătorii.

Mai târziu

Am mâncat. Cum s-a întâmplat: când poliția mi-a zis să dispar, m-am băgat repede într-o cafenea numită La Carcera. Chiar dacă era La Suspecta. La Spelunca. Am întrebat-o pe tipa care era la bar dacă n-are ceva mâncare pe gratis. Mi-a spus că aș putea mătura podelele. Bleah! Aș fi avut nevoie de-o lopată! Măcar pe la colțuri, unde oamenii aruncaseră gunoaiile cele mai mari.

Chiar luând în considerare amnezia mea totală, aș putea pune pariu că era cea mai urâtă clădire pe care am văzut-o vreodată. Înăuntru: zugrăveală scorojită pe unii dintre pereți, lambriuri jenante pe alții, mobilă veche, din care săreau așchii și ferestrele alea care zăngănesc de fiecare dată când trece vreo mașină. Există și o scară șubredă care pare că duce sus, în Împuțita Împărăție a Pânzelor de Păianjen. Iar muzica nu prea înveselește atmosfera — un fel de șoapte bântuite la radio, care sună ca un oraș al fantomelor de acum o sută de ani, armonizându-se cu șuierul esspresorului de cafea în timp ce-și dă duhul.

Deci nu-i cel mai vesel loc cu puțință sau măcar cel mai curat. Dar de fapt... chiar mi se potrivește. Interesant.

Pe dinafară: trăsătura cea mai groaznică a cafenelei e zugrăveala bej teribil de nefericită și aplicată peste tot într-un strat gros. A doua ar trebui să fie marile... FORME... de pe acoperiș. Nu-mi dau seama ce sunt. Sculpturi bej supradimensionate din gumă mestecată sau ceva de genul. În afară de asta, e greu de spus cu CE seamănă clădirea, de vreme ce zugrăveala e așa de groasă, că ascunde ceea ce ar fi putut fi detalii arhitectonice.

Duceam cam al douăzeci și treilea fărăș de gunoaie la tomberon când m-am decis fără drept de apel că, dacă sau până când o să pot scăpa de amnezie cu o lovitură strategică la cap, o să-mi stabilesc tabăra pe aleea din spatele cafenelei. La Tărâmul de Vis! Multiple tomberoane fascinante și bine aprovizionate! Destule materiale de construcție pentru un adăpost drăguț! Prieteni animale! M-am băgat în seamă cu pisicile locului, folosind bucățele gustoase de mâncare găsite la gunoi. Sper să-mi întoarcă favoarea diseară, mai ales dacă o să fie frig. Nimic nu se compară cu o haină din blana a șaptesprezece pisici când e frig.

Am stat acum la o masă în cafenea, mâncând un sandvici și privind clienții. Pe toți șapte. Arată destul de normal, în afară de faptul că nu s-au mișcat deloc cât am fost eu aici. Oricum, măcar nu se zgâiesc la mine, cum aș fi pățit dacă eram pe-afară. Sper să pot tolera să-mi pierd vremea pe aici.

Mai târziu

Am vorbit cu TipadelaTejghea, al cărei nume e Corbul.

TIPADELATEJGHEA: Hei, puștoaico!
EU: [O, se referă la mine. Cred că SUNT o puștoaică, și nu doar scundă.] ...Da?
TdelaT: Ăăăă. Încă un sandvici?
EU: Da, mersi. [Perioadă lungă de mâncat în tăcere.]
TdelaT: Mbine.
EU: Aha.

TdelaT: Mă cheamă Corbul. Pe tine?

EU: Urechelnița. [Nici măcar nu știu ce mi-a venit să spun asta. Poate din cauza urechelnițelor ăloră pe care a trebuit să le mătur de pe podea mai devreme. Sau poate din cauza felului caraghios în care lui Corbul îi ieșeau urechile de sub perucă. Sunt destul de sigură că nu așa mă cheamă de fapt.]

C: Oooooooooooooo.

EU: Mda.

A continuat așa o vreme. După câteva minute de conversație nu prea strălucitoare, am văzut că-și aduna forțele pentru a-mi pune niște întrebări grele, care au sfârșit prin a arăta cam în felul următor:

C: Deci așa, Urechelnița.

EU: Mda.

C: Ăăăăă, locuiești pe-aici, pe-aproape?

[Mi-era groază de întrebarea asta. Din fericire, avusesem o grămadă de timp cât râneam podeaua să mă gândesc la răspunsul perfect.]

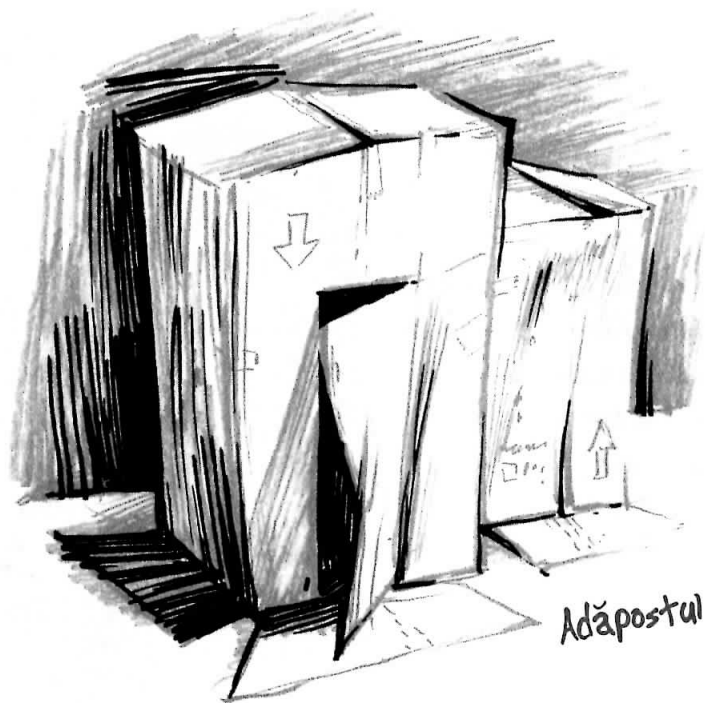
EU: Neah.

R: Ăăăă, ce tare!

Apoi s-a rușinat toată, s-a întors repede către espresso și a început să facă ceșcuță de cafea după ceșcuță de cafea, fără ca nimeni să-i fi comandat vreuna. Era o praveștiște cam jalnică, mai ales pentru că mașinăria pârâia și horcăia așa de rău, că mi-am dat seama că avea nevoie de o garnitură nouă și de niscaiva puncte de sudură. Așa că am ieșit pe aleea din spate, am găsit ce aveam nevoie în Tomberon și m-am întors să rezolv treaba.

Iată ce mai știu: poți face minuni pentru un espresso în suferință cu o agrafă și niște gumă. Clienții din La Carcera mă consideră un geniu al mecanicii. Uneori e mai bine să arunci câteva ceșcuțe de espresso la chiuvetă în loc să le bei pe toate nouă de una singură. Cutia unui frigider e un adăpost foarte bun.

A, și uite cum arată vânățile mele.

A doua zi

Iar cu amnezia asta... Treaba-i deja veche.

Mai târziu

M-am uitat la mine în oglinda băii din La Carcera, sperând că-mi voi aduce aminte ceva. Nicio șansă.

Mai târziu

M-am vânturat pe străzile din Blackrock, căutând niște indicii despre motivul pentru care sunt aici. Nimic nu pare familiar. Niciun afiș cu DISPĂRUTĂ cu fața mea pe el, nicio expediție urgentă de căutare. Doar priviri urâte. Mă face să mă întreb dacă n-am adus rușinea asupra acestui oraș înainte de a-mi pierde memoria.

Am refăcut drumul până la primul loc de care-mi aduc aminte. Ieri, când mi-am venit în fire, m-am trezit stând pe o bancă în parc — una din băncile alea din parc care n-au niciun sens, cu o placă ce comemorează pe cineva care a făcut odată ceva și-acum e mort, într-unul din acele părculețe care n-au niciun sens și pe care le vezi în orașele mici, unde ideea e să pui câțiva metri pătrați de iarbă și câțiva pomișori pe lângă o bancă ce are o plăcuță comemorativă și să pretinzi că e un parc, astfel ca familia persoanei importante și răposate să nu se simtă prea ofensată. Asta e cam la o stradă de La Carcera și are o poartă de fier forjat complet lipsită de sens și înaltă de vreo trei metri (fără să aibă